

TO 47 – EL 47

Σκηνοθεσία: Μαρσέλ Μπαρένα

Σενάριο: Μαρσέλ Μπαρένα, Αλμπέρτο Μαρίνι

Ηθοποιοί: Εδουάρδο Φερνάντες, Κλάρα Σεγκούρα, Ζόε Μποναφόντε, Σάλβα Ρέινα, Οσκαρ δε λα Φουέντε, Μπέτσι Τούρνεθ, Βισέντε Ρομέρο, Κάρλος Κουέβας, Νταβίντ Βερνταγκέρ

Φωτογραφία: Ισαάκ Βίλα

Μοντάζ: Νάτσο Ρουίζ Καπίγιας

Μουσική: Αρνό Μπαταγιέρ

Χώρα: Ισπανία (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 110´

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ

Διακρίσεις:

25 Βραβεία και 39 υποψηφιότητες
Fotogramas de Plata 2025, Βραβείο καλύτερου ηθοποιού, στον Eduard Fernández.
Goya Awards 2025, 5 Βραβεία, καλύτερης ταινίας, καλύτερου Β! ανδρικού ρόλου, Special Effects, καλύτερου Β! γυναικείου ρόλου, και βραβείο στην παραγωγή.
Spanish Actors Union 2025, 3 Βραβεία, Β! Γυναικείου ρόλου (Clara Segura), Β! ανδρικού ρόλου (Carlos Cuevas) και νέας ηθοποιού (Zoe Bonafonte).
Sant Jordi Awards 2025, 2 Βραβεία, κοινού για καλύτερη ισπανική ταινία και καλύτερης εθνικής ταινίας.
Gaudí Awards 2025, 8 Βραβεία: Καλύτερης ταινίας, Α! ανδρικού ρόλου. Κόστούμιών, Μακιγιάζ και κόμωσης, Β! γυναικείου ρόλου, παραγωγής, Visual Effects, Κοινού.
Feroz Awards, ES 2025, Βραβείο καλύτερου Β! γυναικείου ρόλου στην Clara Segura.
The Platino Awards for Iberoamerican Cinema 2025, Βραβείο Β! Γυναικείου ρόλου στην Clara Segura
José María Forqué Awards 2024, 2 Βραβεία καλύτερης

24

ταινίας και Education.

Días de Cine Awards 2025, 2 Βραβεία, στους Zoe Bonafonte και Eduard Fernández.

Πέντε βραβεία Γκόγια για ένα κινηματογραφικά στιβαρό, μα και πολιτικά αισιόδοξο, συγκινητικά παλιομοδίτικο και αναζωογονητικά φρέσκο κοινωνικό δράμα στην ουμανιστική παράδοση του Κεν Λόουτς.

Ο οδηγός λεωφορείου Μανόλο Βιτάλ αγωνίζεται να βελτιώσει την καθημερινότητά της, χωρίς συγκοινωνίες, σχολείο και ιατρικό κέντρο, συνοικίας του. Η οικογένειά του έχει απελπιστεί, φίλοι αποφασίζουν να μετακομίσουν, αλλά εκείνος επιμένει. Όταν, όμως, συναντά την πεισματική άρνηση των δημοτικών αρχών να βελτιώσουν την κατάσταση, αποφασίζει να δράσει.

Κρατώντας ισορροπημένες αναλογίες ανάμεσα στο φωτογενές μελόδραμα εποχής, τη feelgood συγκίνηση της αληθινής ιστορίας και το σημαντικό σοσιαλιστικό μήνυμα, το δρομολόγιο του λεωφορείου 47 κερδίζει βραβεία Γκόγια και τις καρδιές των θεατών.

Πέντε βραβεία Γκόγια και ανάμεσά τους της καλύτερης ταινίας. Από αληθινή ιστορία. Όταν οι δημοτικές αρχές της Βαρκελώνης αρνούνται να φέρουν τις δημόσιες συγκοινωνίες στην δυσπρόσιτη περιοχή του Torre Baró, ένας τολμηρός οδηγός απάγει το λεωφορείο και το πάει εκεί. Όλα αυτά το 1978—συγκινητικό!

Το 47 δεν είναι απλά μια ταινία – είναι μια διαδρομή που κανείς δεν θέλει να τελειώσει (Χίλντα Παπαδημητρίου, συγγραφέας).

Η παραγκούπολη του Τόρε Μπαρό στους λόφους της Βαρκελώνης χτίστηκε το '50 από φτωχούς πρόσφυγες που εκδιώχθηκαν από την Ανδαλουσία και την Εξτρεμαδούρα και έμειναν για χρόνια ξεχασμένοι σε κοινοτόπια - χωρίς δρόμους, συγκοινωνίες, τρεχούμενο νερό, σχολείο, ασφάλεια. Τη δεκαετία του '70, ο Μανόλο Βιτάλ, ένας οδηγός λεωφορείου που ήταν από τους πρωτεργάτες που έχτισαν το Τόρε Μπαρό, βλέποντας ότι ο Δήμος της Βαρκελώνης δεν θα αναγνωρίσει ποτέ τα προβλήματά τους, ξεκίνησε μία εξέγερση για να φέρει το οδικό δίκτυο στην απόκληρη συνοικία του. Μέχρι σήμερα, η πειρατεία του λεωφορείου της διαδρομής 47 στέκεται ως ορόσημο για τη δικαίωση των προσφύγων και την αποκατάσταση της αξιοπρέπειας της εργατικής τάξης.

Ο Καταλανός σκηνοθέτης Μαρσέλ Μπαρένα («100 Μέτρα», «Mediterraneo - Ο Νόμος της Θάλασσας»), επιμένει στην (οριακά «συνταγογραφημένη») συγκίνηση των αληθινών ιστοριών, όμως εδώ καταφέρνει πολύ καλύτερες ισορροπίες ανάμεσα στο καλοφωτισμένο πολιτικό δράμα εποχής και το σοσιαλιστικό μήνυμα που είναι απαραίτητο στις αδιστακτες εποχές μας. Όσο οι καιροί συγχωρούν και επιβραβεύουν τον απροκάλυπτο ρατσισμό ηγετών τύπου Ντόναλντ Τραμπ, ταινίες που θυμίζουν με ευαισθησία και σεβασμό το μεταναστευτικό παρελθόν όλων μας, προσφέρουν ιστορικό πλαίσιο, προβάλλουν αντίσταση.

Μπορεί ο Μπαρένα να κατασκευάζει λίγο εκβιαστικά τους vintage κόσμους του, στολίζοντάς τους με instagramικά φίλτρα, επιβάλλοντας έναν γλυκόπικρο εξαναγκασμό συναισθημάτων και δίνοντας απεριόριστη ελευθερία στην αχαλίνωτη, bravado ερμηνεία του πρωταγωνιστή του, όμως η δυναμική των αληθινών γεγονότων κρατάει αντίβαρο και διασώζει το αποτέλεσμα από κάτι φτηνό κι εύκολο.

Αλλωστε κι η πραγματική φιογούρα του Βιτάλ δεν ήταν λιγότερο ρωμαλέα, ούτε η ιστορία του λιγότερο κινηματογραφική. Γιος κτηνοτρόφου κομμουνιστή, εκτελεσμένου από τους Φαλαγγίτες του Φράνκο, ο Βιτάλ μετοίκησε, έχτισε, φρόντισε, πόνεσε για τη νέα του πατρίδα. Κι όταν είδε την κρατική αδιαφορία έδρασε με πείσμα, παρόρμηση και μεγάλη καρδιά. Μένοντας δικαίως στην ιστορία ως λαϊκός ήρωας.

Οπότε αναμενόμενη η εμπορική και η καλλιτεχνική θριαμβευτική διδρομή του λεωφορείου 47 (μία από τις πιο επιτυχημένες ταινίες του πρόσφατου ισπανικού σινεμά και 5 βραβεία Γκόγια) και χαιρόμαστε που πατάει ηχηρή κόρνα με το -δυστυχώς ακόμα επίκαιρο- πολιτικό της φορτίο.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

Η συνοικία της Βαρκελώνης **Τόρε Μπαρό** βρίσκεται σε ένα ύψωμα στα βόρεια της πόλης, απέναντος περίπου δέκα χιλιόμετρα από το κέντρο της. Χτισμένη στις δεκαετίες του '50 και του '60 από φτωχούς πρόσφυγες, κυρίως από την Ανδαλουσία και την Εξτρεμαδούρα, οι οποίοι κυνηγούσαν μια καλύτερη ζωή στην καταλανική πρωτεύουσα, ξεκίνησε ως άθλια παραγκούπολη, η οποία εξελίχθηκε σταδιακά σε ένα μεσοαστικό προάστιο με προνομιακή θέα. Όσοι από τους Ισπανούς δεν την ήξεραν την έμαθαν πρόσφατα μέσα από μια ταινία η οποία ξεπέρασε το μισό εκατομμύριο θεατές, θυμίζοντας σε όλους την ιστορία της. Είναι πλέον γνωστή ως **“η συνοικία του λεωφορείου 47”**, ενώ σε έναν από τους δρόμους του δραπέζει μια εντυπωσιακή τοιχογραφία του Ιταλού Μόρκι Τραμπλς εμπνευσμένη κι αυτή από το “47” του Μαρσέλ Μπαρένα. Το οποίο, με τη σειρά του, εμπνέεται από την

ιστορία του **Μανόλο Βιτάλ**.

Ο 44χρονος Καταλανός Μαρσέλ Μπαρένα επιμένει σε βιογραφικά δράματα βασισμένα σε πραγματικά γεγονότα, όπως τα “100 Μέτρα” και το γυρισμένο στη Μυτιλήνη “Mediterraneo - Ο Νόμος της Θάλασσας”. Για το “47” χρειάστηκε τη σεναριακή βοήθεια του έμπειρου στα... θρίλερ **Αλμπέρτο Μαρίνι** (“Ο Θυρωρός”, “Με Απόκρυψη”, “Ξύπνα”) και μαζί μετέφεραν στην οθόνη το πώς ένας απλός οδηγός αστικού λεωφορείου άλλαξε την ιστορία της σύγχρονης Βαρκελώνης. Γιος εκτελεσμένου από τους Φαλαγγίτες του Φράνκο κομμουνιστή, ο Μανόλο Βιτάλ έφτασε στο Τόρε Μπαρό το 1958 από τη Βαλένθια δε Αλκάνταρες. Χήρος με ένα μικρό κορίτσι, κατάφερε μετά κόπων και βασάνων να χτίσει ένα παράπηγμα τριών δωματίων και δύο δεκαετίες μετά αγωνίζεται ακόμα να βελτιώσει την καθημερινότητα της χωρίς συγκοινωνίες, σχολείο, ιατρικό κέντρο και ύδρευση συνοικίας του. Η δασκάλα σύζυγός του και η κόρη του έχουν απελπιστεί, φίλοι αποφασίζουν να μετακομίσουν, αλλά εκείνος επιμένει. Όταν, όμως, συναντά την πεισματική άρνηση των δημοτικών αρχών να βελτιώσουν την κατάσταση, αποφασίζει να δράσει.

Κοινωνικό δράμα το οποίο σέβεται το ιστορικό πλαίσιο, τις ρεαλιστικές λεπτομέρειες, την αλήθεια των χαρακτήρων και τη δυναμική των διαχρονικών μηνυμάτων του, το “47” βρίσκει τον τρόπο να είναι κινηματογραφικά στιβαρό, μα και πολιτικά αισιόδοξο, συγκινητικά παλιομοδίτικο και αναζωογονητικά φρέσκο. Σινεμά σεναρίου και ορθογραφημένης δραματοποίησης στην παράδοση του Κεν Λόουτς, θέτει την αφήγησή του στην υπηρεσία μιας εξαιρετικά επίκαιρης ιστορίας, την οποία ο Μπαρένα αναδεικνύει με συνέπεια, αποφεύγοντας τόσο τις διεκπεραιωτικές ευκολίες της τηλεταινίας όσο και τα δέλεαρ του φτηνού μελοδράματος. Απόλυτα αναμενόμενη, η εμπορική και καλλιτεχνική επιτυχία του (πέντε βραβεία Γκόγια) το ανέδειξαν όχι μόνο σε **ταινία της χρονιάς στην Ισπανία, αλλά και σε κομμάτι της ποπ κουλτούρας της.**

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Μέσα σε μόλις λίγα 24ωρα, **5.250 θεατές** “επιβίβαστηκαν” στο **47** και η **διαδρομή εξελίσσεται σε θριαμβευτική επιτυχία!** Κάτι πρωτόγνωρο αλλά μαγικό συμβαίνει στις αίθουσες: στο τέλος της προβολής, οι θεατές **ξεσπούν σε αυθόρμητα χειροκροτήματα**, σαν να βρίσκονται σε πρεμιέρα. Μια εμπειρία που συγκινεί, παρασύρει και αφήνει το κοινό ενθουσιασμένο. (αντιδράσεις από το κοινό που έχουν μεταφέρει οι αισθυσάρχες) WeirdWave

MARCEL BARRENA

Σεναριογράφος, σκηνοθέτης και ηθοποιός, γεννήθηκε το 1981 στη Βαρκελώνη, Ισπανία. Έχει σπουδάσει νομικά και κινηματογράφο. Από το έτος 2002, αρθρογραφεί στο περιοδικό Fotogramas, όντας ο νεαρότερος συγγραφέας του. Ήταν υποψήφιος για Βραβείο καλύτερου ντοκιμαντέρ Goya, για το πρώτο του θεατρικό έργο. Είναι ο πρώτος σκηνοθέτης που κέρδισε δύο βραβεία Gaudí για δύο διαφορετικές ταινίες. (“Cuatro estaciones”-TVmovie και “Món Petit” (ντοκιμαντέρ). Το “Món Petit” είναι από τα πιο επιτυχημένα ντοκιμαντέρ του ισπανικού κινηματογράφου, ενώ επιλέχτηκε από τον κριτικό Neil Young του The Hollywood Reporter ως μια από τις καλύτερες ταινίες της χρονιάς. **Φιλμογραφία:** El 47 (2024), Hermano caballo (2023), Mediterraneo - Ο νόμος της θάλασσας (2021), 100 μέτρα (2016), Món petit (2012), Cuatro estaciones (TV Movie 2010).